

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษานับเป็นรากฐานที่สำคัญที่สุดประการหนึ่งในการสร้างความเจริญก้าวหน้าและแก้ไขปัญหาดังกล่าว ในสังคมได้ การศึกษาในปัจจุบันได้มุ่งเน้นเพื่อเตรียมบุคคลให้มีลักษณะมองไกล คิดไกล ใฝ่ดี สามารถเผชิญสถานการณ์ที่เกิดขึ้น ตลอดจนการรับการเปลี่ยนแปลงของกระแสโลกาภิวัตน์ที่เข้ามาอย่างรวดเร็ว ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3) พุทธศักราช 2553 กำหนดการจัดการศึกษาของไทยใน หมวด 4 เกี่ยวกับแนวทางการจัดการศึกษา มีผลทำให้การจัดการศึกษาจำเป็นต้องปฏิรูปการศึกษาโดยการพัฒนาเนื้อหาสาระและกระบวนการเรียนการสอน โดยเฉพาะกระบวนการเรียนการสอนให้ทันต่อสถานการณ์ เพื่อสนองความต้องการของบุคคลและสังคม ทั้งสาระของหลักสูตรที่เป็นวิชาการและวิชาชีพต้องมุ่งพัฒนาคนให้มีความสมดุลทั้งด้านความรู้ ความคิด ความสามารถ ความดีและความรับผิดชอบต่อสังคม โดยที่หลักสูตรการศึกษา ยังมีความมุ่งหมายเฉพาะที่จะพัฒนาองค์ความรู้และพัฒนาสังคม(มาตรา 28) ดังนั้น การพัฒนาหรือส่งเสริมความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ จึงมุ่งเตรียมความพร้อมด้านสติปัญญาให้มีความสำคัญกับทักษะที่เป็นเครื่องมือการเรียนรู้ในสังคมข้อมูลข่าวสาร

การพัฒนาการศึกษาปัจจุบันมุ่งเน้นให้นักเรียนซึ่งเป็นอนาคตของชาติบุคคลที่มีความสามารถในการคิดวิจารณ์ญาณเป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้ สามารถแสวงหาความรู้ สร้างความรู้ได้ด้วยตนเอง เลือกรับข่าวสารที่เหมาะสมมีความรู้ทั้งหลักการและทักษะปฏิบัติที่มีมาตรฐาน มีคุณธรรม จริยธรรมมีคุณลักษณะที่เอื้อต่อการพัฒนาสังคมและประเทศชาติ แต่การเรียนการสอน สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรมที่ผ่านมามีได้นำไปสู่การฝึกให้เด็กไทยรู้จักคิดวิจารณ์ญาณ รู้จักเลือกรับข้อมูลข่าวสารที่เหมาะสมกับวัฒนธรรมไทยอย่างชาญฉลาด หากแต่กระบวนการเรียนการสอนมุ่งเน้นทางด้านความรู้และความจำครูยึดแบบเรียนเป็นหลัก ไม่ได้ประยุกต์หรือนำสาระด้านอื่นที่สัมพันธ์กับสังคม หรือความสนใจของผู้เรียน มาจัดกระบวนการเรียนการสอนทำให้เด็กไทย

คิดไม่เป็น ทำไม่เป็น (สำนักงานปฏิรูปการศึกษา, 2548: 8) ซึ่งเห็นได้จากการประเมินคุณภาพศึกษา ปีการศึกษา 2550 ที่ผ่านมา สำนักคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ ระบุว่านักเรียนที่เรียนสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรมประมาณร้อยละ 61 มีผลประเมินอยู่ในระดับต้องปรับปรุง นอกจากนั้นข้อมูลผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรมของนักเรียนโรงเรียนวัดบวรศรีพรหม พบว่า ปีการศึกษา 2555 ดังตารางที่ 1.1

ตารางที่ 1.1 ค่าร้อยละของระดับผลการเรียนของนักเรียนในสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2555 จำนวนนักเรียน 18 คน ของ โรงเรียนวัดบวรศรีพรหม

ระดับผลการเรียน	มส	ร	0	1	1.5	2	2.5	3	3.5	4
ผลการเรียน	0	0	10	2	3	1	2	-	-	-
เฉลี่ยร้อยละ	0.00	0.00	56.0	11.0	16.0	6.0	11.0	-	-	-

ที่มา : โรงเรียนวัดบวรศรีพรหม (2555 : 11- 12)

จากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนดังกล่าว นักเรียนมีระดับผลการเรียนในระดับ 0 คิดเป็นร้อยละ 56 แสดงให้เห็นว่านักเรียนมีระดับการเรียนรู้ในสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในระดับไม่ผ่านเกณฑ์มากที่สุด ย่อมแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนขาดการแสวงหาความรู้และประสบการณ์ ในการศึกษาความสัมพันธ์ของมนุษย์กับสิ่งแวดล้อมในเชิงมิติสัมพันธ์ ทั้งในส่วนของประเทศไทยกับโลกที่เราอาศัยอยู่ ดังนั้น ในการแก้ปัญหาดังกล่าว ครูผู้สอนจึงควรส่งเสริม การจัดการเรียนรู้ให้ผู้เรียนตระหนักถึงความสำคัญของการเรียนรู้เพื่อพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง นั่นคือการสอนให้นักเรียนรู้จักคิด เป็นเจ้าของความคิด สามารถสร้างองค์ความรู้ได้ด้วยตนเอง การพิจารณาหาวิธีการเพื่อปรับปรุงการเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพจึงเป็นสิ่งจำเป็นในการพัฒนาคุณภาพด้านกระบวนการแสวงหาความรู้ การคิดและการแก้ปัญหาเป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง มีรูปแบบกิจกรรมที่หลากหลายกระตุ้นให้ผู้เรียนตื่นตัวตลอดเวลา มีการเชื่อมโยงวิธีการเรียนรู้ในเนื้อหาชีวิตจริงซึ่งแนวคิดดังกล่าวนี้ได้แก่ การจัดกระบวนการเรียนรู้ ตามทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นโดยผู้เรียนจะเป็นผู้สร้างความรู้จากความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งที่พบเห็นกับความรู้และความเข้าใจที่มีอยู่เดิม กระบวนการเรียนรู้ตามทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเองเน้นให้ผู้เรียนสร้างความรู้โดยผ่าน

กระบวนการคิดด้วยตนเอง โดยผู้สอนไม่สามารถปรับเปลี่ยนโครงสร้างทางปัญญาของผู้เรียนได้ แต่ผู้สอนสามารถช่วยให้ผู้เรียนปรับเปลี่ยนโครงสร้างทางปัญญา โดยจัดสภาพการณ์ให้ผู้เรียนเกิดความขัดแย้งทางปัญญาหรือเกิดภาวะไม่สมดุลขึ้นซึ่งเป็นสถานะที่ประสบการณ์ที่สอดคล้องกับประสบการณ์เดิม ผู้เรียนต้องพยายามปรับข้อมูลใหม่กับประสบการณ์ที่มีอยู่เดิมแล้วสร้างเป็นความรู้ใหม่ การเรียนรู้เป็นกิจกรรมทางสังคมซึ่งเกิดขึ้นโดยการสืบเสาะร่วมมือ การเรียนแบบที่มีความร่วมมือในการ สืบเสาะหาความรู้ร่วมกัน จะทำให้ผู้เรียนมีความรู้ลึกซึ้งและกว้างขวางขึ้น เพราะมีโอกาสแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับผู้อื่นและเป็นการขยายทัศนะของตนเองให้กว้างขึ้น ผู้ชุมชนจะต้องเข้ามามีบทบาทในการจัดการศึกษาเพื่อสนองตอบความต้องการของชุมชน เปิดโอกาสให้ท้องถิ่นสามารถจัดการศึกษาให้เหมาะสมสอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมในด้านต่าง ๆ นั้นหมายความว่าจัดการเรียนรู้ท้องถิ่นต้องสอดคล้องกับความต้องการความสนใจของท้องถิ่นให้มากที่สุด รวมทั้งเป็นหลักสูตรที่เปิดโอกาสให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการพัฒนา ปรับปรุง แก้ไขและได้แสดงความคิดเห็นซึ่งปัจจุบัน โลกมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว จึงมีผลกระทบโดยตรงต่อทักษะและการดำเนินชีวิตของคนไทยทั้งในเมืองและชนบท โรงเรียนจึงจำเป็นต้องมีการจัดการเรียนรู้ตามทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง เพื่อเตรียมผู้เรียนให้มีความสามารถในการปรับเปลี่ยนต่าง ๆ ได้โดยเฉพาะผลกระทบที่เกิดขึ้นกับภูมิลำเนาท้องถิ่นของตน โดยหวังให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้และประสบการณ์ไปพัฒนาตนเอง ครอบครัวและท้องถิ่นต่อไป อีกทั้งยังเป็นการปลูกจิตสำนึกให้ผู้เรียนเกิดความรัก ความผูกพันกับท้องถิ่น ปีพุทธศักราช 2558 สมาชิกอาเซียนทั้ง 10 ประเทศจะเหมือนกับเป็นประเทศเดียวกันมากขึ้น ประชากรของประเทศสมาชิกจะไปมาหาสู่กันได้สะดวกและง่ายดายขึ้น ไม่ต้องมีวีซ่าและไม่ต้องผ่านการตรวจอย่างเข้มงวด คือมีสภาพคล้าย ๆ กับเป็นกลุ่มประเทศเดียวกัน โดยไม่ได้สูญเสียความเป็นเอกราชและอธิปไตยของตนเป็นประเทศสมาชิกอาเซียนจะทำมาค้าขายกันอย่างสะดวกมากขึ้น ไม่มีการจัดเก็บภาษีข้ามแดนหรือที่เรียกว่าภาษีศุลกากรระหว่างกัน นั่นคือในการส่งสินค้าข้ามแดนจากประเทศหนึ่งไปอีกประเทศหนึ่ง จะไม่ต้องเสียภาษีศุลกากร หรือเสียในอัตราศูนย์ แต่อาจมีการตรวจสอบคุณภาพหรือคุณสมบัติบางอย่างของสินค้า จะมีความสะดวกสบายในเรื่องการพกพาหรือการโอนเงินระหว่างประเทศหนึ่งไปยังอีกประเทศหนึ่งได้ง่ายดายขึ้นกว่าแต่ก่อนเป็นมิติด้านหนึ่งของการเปลี่ยนทางสังคมที่มีผลต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้กลุ่มสาระสังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเองจึงเป็นอีกวิธีหนึ่งที่เน้นกระบวนการให้ผู้เรียนเป็นผู้สร้างความรู้ด้วยตนเองผู้เรียนจะต้องกระทำกับข้อมูลไม่ใช่เพียงรับข้อมูลเข้ามา และนอกจากกระบวนการเรียนรู้จะเป็นกระบวนการปฏิสัมพันธ์ภายในสมอง แล้วยังมีกระบวนการทางสังคมเกี่ยวข้องด้วย ดังนั้น ในการสร้างความรู้จึงเป็นกระบวนการร่วมมือกัน ทั้งด้านสติปัญญาและสังคมควบคู่กันไป

กระบวนการดังกล่าว หากเป็นไปด้วยการริเริ่มของผู้เรียนเอง คือผู้เรียนเป็นผู้เริ่มแสวงหาศึกษา คิดวิเคราะห์ สร้างความหมายและจัดระเบียบความรู้ด้วยตนเอง การสร้างสรรค์ความรู้นั้นก็จะมี ความหมายต่อผู้เรียนมากขึ้น ในการจัดการเรียนการสอนที่จะสอดคล้องกับเป้าหมายของการจัด การศึกษาและสอดคล้องกับความสนใจของผู้เรียนนั้น จึงมีแนวโน้มที่จะเน้นในการเรียนรู้ของ ผู้เรียน ให้ผู้เรียน ได้สร้างความรู้ด้วยตนเอง เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความรู้ที่คงทนและยั่งยืน(สุรัญญา สุวรรณพัฒน์, 2555: 10 – 11)

วิถีทางที่ส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิตซึ่ง โนลส์ (Knowles, 1975:15) ระบุว่า การเรียนรู้ เรื่องราวต่าง ๆ มากกว่าการเรียนรู้แบบให้ผู้สอนป้อนความรู้เพียงอย่างเดียว ทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจ ในการเรียน มีการเรียนที่ผู้เรียนรู้ด้วยตนเองมาจากหลักจิตวิทยาที่เชื่อว่าบุคคลเมื่อมีความพร้อม รับรู้พอที่สามารถรับผิดชอบตนเองได้มีความต้องการที่จะรับผิดชอบชีวิตตนเองมากขึ้น นอกจากนี้ยังเป็นลักษณะการเรียนรู้ที่เปิดกว้างสอดคล้องกับการศึกษาปัจจุบันที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ การเรียนรู้ด้วยตนเองนอกจากจะสร้างให้คนมีการเรียนรู้ตลอดชีวิตแล้วยังสนับสนุนสังคมแห่งการ เรียนรู้ จากการศึกษาของ รุ่งฟ้า กิติญาณสันต์ (2549 : 10) กล่าวว่ารูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระ คิดเป็นร้อยละ 5.6 ซึ่งเห็นว่าจำนวนน้อยมาก ทั้งรูปแบบการเรียนรู้อิสระเป็นรูปแบบการเรียนรู้ของ ผู้เรียนที่ชอบคิดด้วยตนเอง มีความเชื่อมั่นในความสามารถในการเรียนรู้ด้วยตนเองยิ่งขึ้น นอกจากนั้นจากการศึกษาของ หทัยทิพย์ ภาคอินทรีย์ (2545: 51) ศึกษาพบว่า พฤติกรรมการสอน ของครูเป็นปัจจัยหนึ่งที่สามารถร่วมกันพยากรณ์คุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของผู้เรียน ได้ร้อยละ 57.40 ซึ่งสอดคล้องกับ แคลนอน และนิวเบล Cannon and Newbel (2000 : 3) ระบุว่า รูปแบบการสอนของครูเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้และการเรียนรู้ของนักเรียน นอกจากนี้จาก การศึกษาของ สตาพร หมวคอินทร์ (2546: 67) ได้ให้ข้อเสนอแนะว่าพฤติกรรมการสอนของครู ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองและได้ระบุว่าครูผู้สอน ควรจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีอิสระในการตัดสินใจใช้สติปัญญาของผู้เรียนเองเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ โดยการค้นพบด้วยตนเองซึ่งจะทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ ใฝ่รู้พัฒนาตนเอง จากข้อมูลการวิจัย ดังกล่าวทำให้ผู้วิจัยเกิดความตระหนักในการที่จะให้ความสำคัญในการพัฒนานักเรียนแห่งการเรียนรู้ รักการค้นคว้า เชื่อมั่นในตนเองในการศึกษาค้นคว้าเพื่อนำไปสู่การสร้างองค์ความรู้และสังคมแห่ง การเรียนรู้ซึ่งจะสอดคล้องกับความต้องการของการจัดการศึกษาในระดับประถมศึกษา

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีการสร้างความรู้ ด้วยตนเองในกลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการจัดการเรียนรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรมต่อไป

คำถามสำหรับการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมเรียนรู้ตามทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเองแตกต่างจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการเรียนรู้แบบปกติจริงหรือ
2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีความพึงพอใจ ที่เรียนรู้จากกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเองหรือไม่ มากน้อยเพียงใด

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมเรียนรู้ตามทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเองและการเรียนรู้แบบปกติ
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนรู้จากกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. ได้สร้างแผนการจัดการจัดการเรียนรู้ตามทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรมที่มีประสิทธิภาพ
2. ได้พัฒนาผู้ที่เรียนตามทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรมจะมีความรู้ความเข้าใจและภาคภูมิใจในท้องถิ่นของตน และสามารถนำความรู้ที่ได้รับไปปรับใช้ให้เหมาะสมกับการดำรงชีวิตต่อไป
3. บุคคลทางการศึกษาและผู้เกี่ยวข้องกับการสอนสามารถนำผล การวิจัยครั้งนี้ไปใช้เป็นแนวทางพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ๆ ได้

ขอบเขตการวิจัย

ขอบเขตด้านประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 จากโรงเรียนในกลุ่มโรงเรียนลุ่มน้ำปิงสารภี สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่เขต 4 จำนวน 143 คน

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 จากโรงเรียนวัดบวรกรกเหนือ จำนวน 18 คนกลุ่มควบคุมคือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 จากโรงเรียนวัดคำหนัก จำนวน 18 คน โดยเลือกโรงเรียนที่มีบริบทใกล้เคียงกันและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระสังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรมไม่แตกต่างกัน

ขอบเขตด้านเนื้อหา

ในการวิจัยครั้งนี้ กำหนดสาระการเรียนรู้ที่นำมาศึกษา คือสาระการเรียนรู้ในกลุ่มสาระสังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม สาระที่ 5 ภูมิศาสตร์ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ประกอบด้วยหัวข้อต่อไปนี้

1. สิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติใกล้ตัว
2. วิธีใช้ประโยชน์จากธรรมชาติอย่างประหยัด
3. การมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม
4. สิ่งแวดล้อมทางสังคม
5. อิทธิพลของสิ่งแวดล้อมทางสังคม

นิยามศัพท์เฉพาะ

กิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม ตามทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเองประกอบด้วย 6 ขั้นตอน คือ

1. ขั้นทบทวนความรู้เดิม
2. ขั้นเกิดความขัดแย้งทางปัญญา
3. ขั้นศึกษาค้นคว้าเพื่อสร้างความรู้ใหม่
4. ขั้นตรวจสอบความเข้าใจ
5. ขั้นสรุปความรู้
6. ขั้นประยุกต์ใช้ความรู้

กิจกรรมการเรียนรู้ตามปกติ หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้
สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรมของครูทั่วไปซึ่งมีด้วยกัน 4 ขั้นตอน คือ

1. ชี้นำเข้าสู่บทเรียน
2. จัดกิจกรรมการเรียนรู้
3. อภิปรายและสรุป
4. ประยุกต์ใช้ความรู้

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลการเรียนรู้ที่ได้จากคะแนนการตอบแบบทดสอบ
วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระสังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม หน่วยการเรียนรู้เรื่องเรารัก
สิ่งแวดล้อม ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อใช้วัดพฤติกรรมด้านความรู้ความเข้าใจ การนำความรู้ไปใช้และการ
วิเคราะห์ เป็นแบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบ 3 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ

ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกหรือความคิดเห็นที่ดีของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการ
เรียนรู้ตามทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเองกลุ่มสาระสังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม เรื่อง เรารัก
สิ่งแวดล้อม ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

นักเรียน หมายถึง ผู้ที่กำลังศึกษาในชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2556 ภาคเรียนที่ 2
โรงเรียนวัดบวรกรกเหนือ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่เขต 4 เป็น
กลุ่มทดลองและผู้ที่กำลังศึกษาในชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2556 ภาคเรียนที่ 2
โรงเรียนวัดคำหนัก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่เขต 4 เป็นกลุ่ม
ควบคุม

สมมุติฐานการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรมของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมเรียนรู้ตามทฤษฎีการสร้างความรู้
ด้วยตนเองและการเรียนรู้แบบปกติแตกต่างกัน
2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีความพึงพอใจ ที่เรียนรู้จากกิจกรรมการเรียนรู้ตาม
ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเองในระดับมาก